

Arrest

nr. 342 687 van 10 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VERELLEN
Kenislei 33
2930 BRASSCHAAT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 maart 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 4 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERELLEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2025 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering die op dezelfde dag aan verzoeker betekend werd. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone

vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De bestreden beslissing van 4 december 2025 werd aan verzoeker op 4 december 2025 betekend. De in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bedoelde beroepstermijn van tien/vijf dagen ging bijgevolg in op 5 december 2025.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat het om een tweede verwijderings-of terugnrijvingsmaatregel gaat. Voor de bestreden beslissing geldt bijgevolg een beroepstermijn van vijf dagen.

De op 8 maart 2026 ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is buiten de termijn, bepaald in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, ingediend.

De Raad wijst erop dat de beroepstermijnen, bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, van openbare orde zijn en strikt moeten worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch zou behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Overmacht moet worden aangetoond en kan niet worden vermoed.

Verzoeker erkent in het verzoekschrift dat de beroepstermijn duidelijk verstreken is. Hij betoogt evenwel:

“Verzoeker verzoekt Uw Raad om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niettemin ontvankelijk te verklaren omwille van volgende redenen:

1. Overmacht: verzoeker dient de vordering tot schorsing laattijdig in omwille van redenen buiten de wil van verzoeker.

2. Schending van het recht op een effectief rechtsmiddel neergelegd in artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6.1. Overmacht

Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die niet kon worden voorzien noch vermeden (zie bijvoorbeeld RvV nr. 232 457 van 11 februari 2020, para. 2.2). Indien verzoeker aantoont dat het laattijdig indienen te wijten is aan overmacht dan dient Uw Raad de vordering tot schorsing ontvankelijk te verklaren.

In casu is er sprake van overmacht:

Op 4 december 2025 werd de bestreden beslissing ter kennis gebracht van de verzoeker.

De raadsman van verzoeker is pas op vrijdag 6 maart 2026 door het Bureau voor Juridische Bijstand (BJB) van Antwerpen aangesteld (STUK 3) Dit is meer dan drie maanden na de datum van de bestreden beslissing. De huidige raadsman heeft verzoeker voor het eerst op zaterdag 7 maart 2026 in het centrum kunnen bezoeken.

Verzoeker verklaarde dat dit de eerste keer was dat hij een advocaat in levende lijve sprak. Hij had wel telefonisch kort contact gehad met een andere advocaat, maar die zou niet in de mogelijkheid zijn geweest om hem te bezoeken wegens gebrek aan auto.

Uit het dossier, zoals het BJB dit aan de huidige raadsman heeft bezorgd, blijkt dat een andere advocaat op 5 maart 2026 (slechts enkele dagen geleden) een schriftelijk advies heeft uitgebracht, waarin werd geadviseerd geen beroep in te stellen (STUK 4).

Dit advies lijkt de motivering van de beslissing te hernemen en lijkt in grote haast te zijn opgesteld; het bevat geen enkele juridische analyse in het licht van het EVRM of het toepasselijke EU-recht. Verzoeker heeft terecht om een tweede advies verzocht.

Feit blijft dat al deze gebeurtenissen plaatsvonden lang na de reguliere beroepstermijn verstreken was. Verzoeker heeft geen toegang gehad tot een advocaat om tijdig een beroep in te stellen.

Uit het voorgaande vloeit voort dat een strikte toepassing van Artikel 39/57, § 1, derde paragraaf Vw. in een context zoals deze in casu, waarin verzoeker vastgehouden wordt in een welbepaalde plaats en via het

systeem van juridische tweedelijnsbijstand om een (nieuwe) advocaat dient te verzoeken, een schending van het recht op een effectief rechtsmiddel van verzoeker uitmaakt.

6.2. Schending van het recht op een effectief rechtsmiddel voorzien in artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU

Mocht Uw Raad toch van oordeel zijn dat er geen sprake is van overmacht, dan is er nog steeds sprake van een schending van het recht van verzoeker op een effectief rechtsmiddel tegen de bestreden beslissing die Uw Raad ertoe noodzaakt de vordering ontvankelijk te verklaren.

De materie valt binnen het toepassingsgebied van het recht van de Europese Unie, wat het Handvest van de Grondrechten van de EU (het Handvest) van toepassing maakt.

Terugkeerbeslissingen (zoals een bevel om het grondgebied te verlaten, terugleiding naar de grens, en inreisverboden) vallen onder het toepassingsgebied van het EU-recht, met name de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG). Deze richtlijn is van toepassing op alle lidstaten van de EU en reguleert de procedures en normen voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven.

De bepalingen van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing steunen vormen de omzetting in Belgisch recht van voornoemde richtlijn.

Zoals vermeld voorziet artikel 39/57 Vw. dat een schorsingsvordering tegen beslissingen zoals deze in casu kan worden ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

De bestreden beslissingen zijn respectievelijk een terugkeerbesluit en een inreisverbod in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

Bijgevolg dienen voornoemde bepalingen van de Vreemdelingenwet over de beroepstermijn in het licht van de Terugkeerrichtlijn gelezen te worden. Het Unierecht vereist immers dat het nationaal recht zo veel als mogelijk in overeenstemming met het Unierecht wordt uitgelegd (zie bijvoorbeeld arrest van 10 april 1984, Von Colson, zaak 14/83, EU:C:1984:153).

De Terugkeerrichtlijn voorziet in het bijzonder in procedurele waarborgen die de lidstaten dienen te respecteren. Zo bepaalt artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn (eigen nadruk):

Aan de betrokken onderdaan van een derde land wordt een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer. De in lid 1 bedoelde autoriteit of instantie is bevoegd om de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer te herzien en kan eveneens de uitvoering ervan tijdelijk opschorten, tenzij op grond van de nationale wetgeving reeds een tijdelijke opschorting van toepassing is. De betrokken onderdaan van een derde land heeft recht op juridisch advies, vertegenwoordiging in rechte en, indien nodig, taalkundige bijstand.

Deze bepaling van de Terugkeerrichtlijn dient op haar beurt in het licht van artikel 47 van het Handvest gelezen te worden, dat bepaalt (eigen nadruk):

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.

Het Hof van Justitie van de EU heeft verduidelijkt dat artikel 47 van het Handvest vatbaar is voor rechtstreekse werking (arrest van 17 april 2018, Egenberger, zaak C-414/16, EU:C:2018:257). Dit wil zeggen dat individuen de bepaling voor de nationale rechter kunnen invoeren in een geschil met een lidstaat, en dat de nationale rechter bepalingen van nationaal recht die strijdig zijn met artikel 47 Handvest buiten werking dient te laten, conform het beginsel van de voorrang van het Unierecht.

Specifiek m.b.t. de beroepstermijn van tien dagen voorzien in artikel 39/57, § 1, derde paragraaf, Vw. heeft de Raad van State in arrest nr. 252.024 van 4 november 2021 een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd waarin Uw Raad een laattijdig ingediend beroep niet-ontvankelijk had verklaard. De Raad van State was van oordeel dat een middel genomen uit de schending van het recht op een effectief rechtsmiddel gegrond was, omdat de verzoeker in de zaak in de praktijk zijn recht op bijstand door een advocaat niet had kunnen doen gelden.

De Raad stelde op pagina 5 van het arrest (eigen nadruk):

En l'espèce, il ressort des constatations du premier juge qu'à la suite du refus du premier conseil du requérant d'introduire un recours, le requérant, qui était détenu, n'a pu rencontrer le conseil qui a formé le recours, que lors d'une permanence qui s'est tenue le 2 novembre 2018, alors que le délai de recours expirait le 5 novembre 2018.

Le Conseil du contentieux des étrangers a également relevé dans l'arrêt attaqué que l'accès au dossier qui a été demandé par le conseil du requérant le 2 novembre 2018, ne lui a pas été accordé avant l'expiration du délai de recours. En appliquant l'article 39/57, § 1er, alinéa 2, 1°, de la loi du 15 décembre 1980 et en déclarant le recours tardif, alors qu'il n'a pas constaté que la partie adverse avait adopté des mesures ayant permis au requérant de bénéficier en pratique, dans le délai de forclusion prescrit, des droits procéduraux

spécifiques qui lui sont garantis par la directive 2013/32/UE, le Conseil du contentieux des étrangers n'a pas respecté les exigences du droit au recours effectif.

Dans cette mesure, la première branche est fondée.

In het arrest hield de Raad van State rekening met een beschikking van het Hof van Justitie van de EU dat kort voordien nog had gesteld dat het de taak van de nationale rechter is om te onderzoeken dat het recht op een effectief rechtsmiddel ook in de praktijk kan worden uitgeoefend. De lidstaat moet ervoor zorgen dat het recht zowel effectief is als equivalent aan de manier waarop de lidstaat in een strikt nationale context het recht op een effectief rechtsmiddel waarborgt.

Het Hof (Beschikking van het Hof (Zesde kamer) van 11 februari 2021 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Raad van State - België), T.H.C. / Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zaak C-755/19, EU:C:2021:108) (eigen nadruk):

Artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een nationale regeling die voor het instellen van beroep tegen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming voorziet in een vervaltermijn van vijf dagen, met inbegrip van feestdagen en vrije dagen, wanneer de betrokken verzoeker in bewaring wordt gehouden, op voorwaarde dat het gelijkwaardigheidsbeginsel wordt geëerbiedigd en dat de daadwerkelijke toegang van de in bewaring gehouden verzoekers tot de procedurele waarborgen die door het Unierecht zijn toegekend aan personen die om internationale bescherming verzoeken, binnen een dergelijke termijn wordt verzekerd.

De zaak voor de Raad van State betrof een beroep tegen een arrest van Uw Raad in een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Bijgevolg was niet de Terugkeerrichtlijn, maar wel Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (de Procedurerichtlijn) van toepassing, en diende artikel 39/57, tweede paragraaf, 1° Vw. m.b.t. de beroepstermijn in het licht van de Procedurerichtlijn en niet in het licht van de Terugkeerrichtlijn te worden gelezen.

Echter, de betrokken bepaling van de Procedurerichtlijn, artikel 46, stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn. Beide bepalingen eisen dat de lidstaten ervoor zorgen dat de betrokkenen over een effectief rechtsmiddel beschikken. Beide bepalingen geven in die zin uitwerking aan artikel 47 van het Handvest m.b.t. het recht op een effectief rechtsmiddel.

De zaak voor de Raad van State betrof verder ook een vernietigingsberoep en niet een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen een eerste verwijderingsmaatregel. Echter, de termijn bedraagt voor beide procedures 10 dagen te rekenen vanaf de dag van kennisgeving.

Uit deze twee elementen vloeit voort dat het hierboven vermelde arrest nr. 252.024 van de Raad van State bij analogie ook van toepassing is op huidige vordering tot schorsing en dat ook in deze zaak er sprake is van een schending van het recht op een effectief rechtsmiddel.

Immers, ook in deze zaak heeft verzoeker geen toegang tot een advocaat gehad om tijdig een procedure op te starten bij Uw Raad en zijn de waarborgen neergelegd in de Terugkeerrichtlijn, die uitvoering geven aan artikel 47 van het Handvest, met de voeten getreden.

Sterker nog, de feiten in deze zaak zijn nog schrijnender dan die aan de orde in arrest nr. 252.024.

Zo werd in deze zaak helemaal geen advocaat aangesteld binnen de beroepstermijn van tien dagen. Wanneer verzoeker eindelijk een advocaat kon spreken op 7 maart 2026 was de beroepstermijn al bijna drie maanden verstreken.

Voor het overige zijn de feiten in beide zaken gelijkaardig:

Zoals in de zaak voor de Raad van State is de verzoeker in detentie.

Zoals in de zaak voor de Raad van State diende verzoeker een (nieuwe) raadsman aangesteld te krijgen via het systeem van de juridische tweedelijnsbijstand.

Uit het voorgaande vloeit voort dat een strikte toepassing van Artikel 39/57, § 1, derde paragraaf Vw. in een context zoals deze in casu, waarin verzoeker vastgehouden wordt in een welbepaalde plaats en via het systeem van juridische tweedelijnsbijstand om een advocaat dient te verzoeken, een schending van het recht op een effectief rechtsmiddel van verzoeker uitmaakt.

Indien Uw Raad het mogelijk acht artikel 39/57, § 1, derde paragraaf Vw. zo uit te leggen dat de vordering tot schorsing ontvankelijk kan worden verklaard, dan is Uw Raad ertoe gehouden dat te doen. Indien dat niet mogelijk blijkt, dan dient Uw Raad artikel 39/57, § 1, derde paragraaf Vw. buiten toepassing te laten om de vordering tot schorsing alsnog ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker verwijst in deze naar vaste rechtspraak van het Hof van Justitie. Reeds in arrest Emmot (arrest van 25 juli 1991, Emmott, zaak C-208/90, EU:C:1991:333) stelde het Hof in een geschil over discriminatie op grond van geslacht:

Het gemeenschapsrecht verzet zich ertegen, dat de bevoegde autoriteiten van een Lid-Staat de nationale procedurevoorschriften inzake beroepstermijnen inroepen in het kader van een door een particulier voor de nationale rechter tegen hen ingestelde procedure ter bescherming van de rechten die hem rechtstreeks worden toegekend door artikel 4, lid 1, van richtlijn 79/7 betreffende de geleidelijke tenuitvoerlegging van het

beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid, zolang die Lid-Staat deze richtlijn niet naar behoren in nationaal recht heeft omgezet.

In casu is de situatie dezelfde: België schendt het EU-recht – artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 47 van het Handvest – omdat het er niet in slaagt verzoeker voor het verstrijken van de termijn toegang tot een pro deo-advocaat te verlenen. België heeft artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn bijgevolg niet naar behoren in Belgisch recht omgezet. Dit heeft ertoe geleid dat verzoeker de rechten die artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn hem ontleent, niet kan doen laten gelden. Om de volle werking van artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn veilig te stellen, dient Uw Raad artikel 39/57, § 1, derde paragraaf Vw. in zoverre het in een termijn van tien dagen voorziet buiten werking te laten en deze vordering tot schorsing ontvankelijk te verklaren.

Maar zelfs indien abstractie wordt gemaakt van artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn, is Uw Raad ertoe gehouden de nationale bepaling inzake de termijn buiten werking te laten omdat de termijn verzoeker het recht op een effectief rechtsmiddel ontzegt en bijgevolg ook artikel 47 van het Handvest rechtstreeks schendt. Deze bepaling heeft, zoals vermeld, rechtstreekse werking. Het EU-recht vereist bijgevolg dat bepalingen van nationaal recht die strijdig zijn met artikel 47 Handvest, zoals artikel 39/57 Vw. in zoverre het in een termijn van tien dagen voorziet, buiten toepassing worden gelaten. Uw Raad dient bijgevolg de vordering tot schorsing ontvankelijk te verklaren.

Indien Uw Raad twijfelt over de correcte uitlegging van het toepasselijke Unierecht, dan kan U een prejudiciële vraag stellen aan het Hof van Justitie van de EU. Verzoeker stelt volgende vraag voor, geïnspireerd op de vraag die het Hof gesteld geweest was in zaak C-755/19:

Artikel 13 van 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, volgens welke de verzoekers recht moeten hebben op een daadwerkelijk beroep tegen de beslissingen m.b.t. de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moeten zij worden geïnterpreteerd in die zin dat zij zich verzetten tegen een nationale procedureregel, zoals artikel 39/57, § 1, derde paragraaf, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die een termijn van tien kalenderdagen vaststelt vanaf de kennisgeving van de administratieve beslissing om een vordering tot schorsing in te stellen tegen voornoemde beslissing, wanneer de vordering wordt ingesteld door een vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder een vreemdeling die is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en wanneer de vreemdeling in kwestie na de kennisgeving van de genoemde administratieve beslissing de stap moet nemen om een juridische adviseur te vinden met het voordeel van gratis juridische bijstand om de beroepsprocedure te starten?''.

De Raad stelt vast, na het betoog uiteengezet in verzoekschrift en ter terechtzitting in overweging te hebben genomen, dat verzoeker *in casu* het bewijs van overmacht niet levert.

Uit het betoog van verzoeker blijkt dat verzoeker via het bureau voor juridische bijstand reeds een pro deo advocaat toegewezen kreeg, alvorens beroep te doen op huidige raadsman.

Deze argumentatie is echter innerlijk tegenstrijdig en feitelijk ongegrond. Enerzijds beweert verzoeker dat hem de toegang tot juridische bijstand werd ontzegd, terwijl hij anderzijds zelf het bewijs overlegt van het tegendeel: een schriftelijk advies van zijn toenmalige raadsman. Het loutere feit dat een advocaat na onderzoek een negatief advies verstrekt over de slaagkansen van een beroep, kan op geen enkele wijze worden gelijkgesteld met een gebrek aan toegang tot een advocaat. Verzoeker beschikte wel degelijk over rechtsbijstand.

Voorts kan verzoeker zich ook niet beroepen op een 'fout' van zijn voorgaande advocaat om de laattijdigheid van zijn verzoekschrift te verschonen. Hij geeft zelf aan toegang te hebben gehad tot een advocaat, maar deze advocaat verleende een negatief advies.

Het is evenwel niet omdat een beroepsmogelijkheid openstond, dat een beroep ook daadwerkelijk slaagkansen heeft, en een negatief advies vormt dan ook niet het bewijs van een beroepsfout van een advocaat (wel integendeel).

Hoe dan ook had verzoeker zelfs na een negatief advies voor zichzelf kunnen bepalen dat hij een beroep wenste in te dienen. Kortom, verzoeker had de mogelijkheid om alle nodige maatregelen kunnen treffen om tijdig een beroep in te dienen. Het komt de verzoeker zelf toe om zelf de nodige waakzaamheid en diligentie aan de dag te leggen om zijn advocaat zo snel als mogelijk te contacteren en te instrueren. Hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker door factoren buiten zijn wil niet in staat zou zijn geweest om tijdig een beroep in te stellen.

Het feit dat verzoeker pas na het verstrijken van de wettelijke termijnen van raadsman is gewijzigd om alsnog een procedure op te starten, is een eigen keuze van verzoeker die de laattijdigheid van het verzoekschrift niet kan rechtvaardigen.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat verzoeker deze 'overmacht' niet staaft en zich beperkt door loutere beweringen die door geen enkel (begin van) bewijs worden ondersteund.

Nu geen overmacht is aangetoond en aangezien blijkt dat *in casu* een beroepstermijn van vijf dagen geldt, moet de Raad vaststellen dat onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig werd ingediend en dat zij dus onontvankelijk is *ratione temporis*.

Waar verzoeker zich beroept op een schending van artikel 13 van de Richtlijn 2008/115/EG merkt de Raad op dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoeker toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat hij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Vervolgens verwijst verzoeker naar artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Het kernpunt van het betoog van verzoeker komt neer op de stelling dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en met name de beroepstermijn van 10 (dan wel 5) dagen op grond van artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet niet voldoet aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals omschreven artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De Raad stelt vast dat artikel 47 van het Handvest correspondeert met artikel 13 van het EVRM en dat conform artikel 52 lid 3 van het Handvest de rechten vervat in het Handvest, die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, eenzelfde inhoud en reikwijdte hebben als die welke er door het EVRM aan worden toegekend.

De Raad merkt dienaangaande op dat het recht op een effectief rechtsmiddel, zoals vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard worden gesteld of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, *Winterverp t. Nederland*, 114).

De Raad wijst er tevens op dat uit de arresten van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM en beschreven in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De procedures bij Raad inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als totdat de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een *ex nunc* onderzoek. Verder werd ook geoordeeld dat de beroepstermijnen die zijn voorzien in deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoende zijn opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs kan worden beschouwd als een daadwerkelijk rechtsmiddel (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Thans wordt geen enkel concreet element aangebracht waarom hier in verzoekers geval anders over zou moeten worden geoordeeld. In de akte van kennisgeving worden alle beroepsmodaliteiten op een duidelijke wijze vermeld, en het wordt ter terechtzitting niet door verzoeker betwist dat de onderhavige vordering een tweede verwijderingsmaatregel betreft zodat *in casu* een beroepstermijn van vijf dagen geldt.

Er wordt geen enkel begin van bewijs geleverd dat er in de praktijk onvoldoende tijd was om met kennis van zaken een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen voor het verstrijken van de beroepstermijn. Zoals hiervoor reeds werd aangestipt maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet tijdig een beroep kon instellen. Er werd hem een pro deo advocaat toegewezen. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de laattijdigheid van de vordering te wijten is aan een gebrek aan diligentie vanwege verzoeker zelf. In dit geval kan derhalve worden geconcludeerd dat de verzoeker wel over een effectief rechtsmiddel beschikte, doch dat er niet het nodige werd gedaan om de Raad tijdig te vatten.

De verwijzing naar het arrest van de RvS is *in casu* niet dienstig daar verzoeker zich niet in dezelfde situatie bevindt. In zijn geval werd hem tijdig een pro deo advocaat toegewezen en had hij de mogelijkheid om een beroep binnen termijn in te stellen.

In casu is er geen noodzaak om een prejudiciële vraag te stellen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij *in casu* niet over een effectief rechtsmiddel beschikte.

Specifiek wat de beslissing van de gemachtigde van de minister houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) betreft, in zoverre het de bedoeling is van verzoeker om ook dit inreisverbod aan te vechten, kan hieraan nog worden toegevoegd dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 18 oktober 2018 (GwH 18 oktober 2018, nr. 141/2018) had geoordeeld dat tegen deze beslissing geen vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld.

Tegen een inreisverbod kan wel een vordering tot (klassieke) schorsing en een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld waarbij de betrokkene desgevallend, middels voorlopige maatregelen, kan vragen om zijn belangen veilig te stellen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet ontvankelijk is.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. CAMU